

Три бажання (казка)

Автор Невідомий

Жив собі, був собі там, де його ніколи й не було,— за сім морів і країв од нас,— бідний чоловік. Була в нього жінка. Обоє вони дуже любили одне одного, але були дуже бідні й тому часто сварились.

Якось жінка розпалила піч, щоб зварити щось на вечерю для чоловіка, але хоч як шукала — не знайшла нічого на страву.

Не встигла ще закипіти вода в горщику, як прийшов чоловік і почав розказувати дружині, яке йому випало велике щастя.

— Ех, жіночко, якби ж ти знала, що сьогодні зі мною трапилось! Кінець нашим злидням! Тепер буде в нас усього вдосталь.

— Не жартуй; досить лиха і без твоїх жартів,— з серцем відповіла дружина.— Може, якийсь скарб знайшов?

— Ще більше! Слухай-но. Виходжу це я з лісу, аж бачу: на дорозі... ну, що б ти думала? Застрягла в болоті малесенька золота карета; тягнуть її дві білочки, а в кареті сидить така красуня, якої я ще й у житті не бачив. Певно, це була русалка. От вона мені й каже:

— Чоловіче добрий, допоможи мені вилізти з болота, я тобі віддячу.

— Чом би й ні! Можна! Зараз винесу вас звідти,— відповів я.

Узяв золоту карету на руки, разом із білочками й красунею, та и виніс із болота.

Тоді русалка почала мене розпитувати, чи я одружений та як мені живеться.

Довелося сказати їй правду, що я одружений, але бідний, як церковна миша.

— Гаразд, коли ти такий бідний, то йди додому й скажи дружині, нехай чогось тричі забажає, і всі бажання негайно збудуться.

— Слухай, чоловіче,— сердито мовила жінка,— кажу тобі: не жартуй, бо мені зараз не до жартів.

— Та ти не гримай на мене! Ось краще побажай чого-небудь, і побачимо, чи правду казала русалка.

— Ну що ж, побажаю! Нехай зараз переді мною з'явиться кільце ковбаси!

І в ту ж мить з комина спустилась велика каструля, а в ній кільце ковбаси.

— Ось бачиш, я кажу правду! — зрадів чоловік.— Ану побажай іще — та тільки щось краще!

Узяв він люльку, натоптав тютюном і хотів прикурити: може, легше буде надумати. Простяг руку до печі по жаринку, та ненароком зачепив каструлю. Вона перекинулась, і ковбаса впала в попіл.

Як підскочить жінка та як гримне на чоловіка:

— Ах ти ж, недотепа нещасний! Нехай би тобі та ковбаса до носа приросла!

Не встигла вона вимовити останнє слово, як ковбаса вже висіла в чоловіка на носі. Ще й так приросла, ніби все життя там була!..

Зажурилися вони, забідкались. Що робити, чого побажати втретє?

Каже чоловік дружині:

— Ти спершу зніми оцю ковбасу з мого носа!

Спробувала жінка зняти — ніяк не може.

— Треба зрізати, інакше нічого не вийде, — сказала вона.— Якщо трішки вріжу й носа, невелике лихо.

— Ні, цього вже я не дозволю!

— То й ходи собі так, з ковбасою на носі!

— Не буду я так ходити, щоб люди з мене сміялися!

— Що ж його тепер робити?

— Знаєш що, жінко,— каже чоловік,, побажай, щоб ковбаса відчепилась від носа.

— Де ж пак! Адже це вже третє бажання. А я ще багато чого хотіла: волів, коней, землю, велику хату ще й багато грошей.

— Дарма ти бідкаєшся, жінко. Побажай краще, щоб ковбаса відчепилась, бо як же я з нею між людьми житиму?

Що могла вдіяти бідна жінка? Побажала вона, щоб ковбаса відчепилась від чоловікового носа.

В ту ж мить ковбаса й відчепилась.

На тому й скінчилися русалчині подарунки. Почали чоловік з жінкою працювати, не розгинаючись, і зажили щасливо та безтурботно. Ніколи більше не сварилися.

Ще й досі, мабуть, живуть щасливо, якщо вже не вмерли.